

บทอ่าน เรื่อง พิกุลทอง
หน่วยการเรียนรู้ที่ ๑๒ เรื่อง เอกลักษณ์หลักภาษาไทย
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๗ เรื่อง อ่านเพื่อเรื่องใจความ
รายวิชาภาษาไทย รหัส ท๑๔๑๐๑ ภาคเรียนที่ ๒ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔

นิทานพื้นบ้าน เรื่อง พิกุลทอง

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้วมีหญิงสาวสวย คนหนึ่งชื่อว่า “พิกุล” กล่าวกันว่า เธอมีความสวยทั้งหน้าตาและกิริยามารยาท มารดาของเธอตายตั้งแต่เธอยังเล็กมาก ดังนั้นเธอจึงได้รับการเลี้ยงดูจากแม่เลี้ยงซึ่งเธอเองก็มีลูกสาวคนหนึ่ง ชื่อว่า “มะลิ” แต่ก็โชคร้ายที่ว่าทั้งแม่เลี้ยงและลูกสาวของเธอนั้นเป็นคนใจร้าย ทั้งคู่จะบังคับให้พิกุลทำงานหนักทุกวัน

อยู่มาวันหนึ่ง หลังจากตำข้าวเสร็จแล้ว พิกุลก็ออกไปตักน้ำที่ลำธารซึ่งอยู่ไม่ไกลจากบ้านนัก ในขณะที่เดินทางกลับ ทันใดนั้นก็เห็นหญิงชราคนหนึ่งปรากฏอยู่เบื้องหน้าของพิกุลและขอน้ำเธอดื่ม พิกุลดีใจมากที่ได้ช่วยหญิงชราคนนั้น เธอเอาน้ำให้หญิงชราและบอกให้เธอเอาน้ำไปอีกเพื่อจะได้ล้างหน้า และล้างตัวให้สดชื่น พิกุลบอกหญิงชราว่าไม่ต้องห่วงเพราะถ้าน้ำไม่พอเธอจะไปตักมาอีกหญิงชรายิ้มและกล่าวว่า “เธอนี้นอกจากจะสวยแล้วยังใจดีอีกถึงแม้ว่าฉันจะดูยากจนและมอมแมมเธอก็ปฏิบัติกับฉันเป็นอย่างดี”

หลังจากกล่าวชื่นชมพิกุลแล้วหญิงชรายังให้พรวิเศษกับเธอ และด้วยอำนาจของพรวิเศษนี้จะทำให้ดอกพิกุลทองคำร่วงออกมาจากปากของเธอเมื่อใดก็ตามที่เธอรู้สึกสงสารใครหรือสิ่งใด หลังจากหญิงชราให้พรวิเศษแก่พิกุลแล้ว ก็หายวับไปต่อหน้าต่อตาของเธอ พิกุลก็รู้ทันทีว่าแท้ที่จริงแล้วหญิงผู้นั้นเป็นนางฟ้าจำแลงมาให้พรวิเศษแก่ตน ทันทีที่กลับถึงบ้านเช้า เธอก็ถูกแม่เลี้ยงดูดำดูขาวไปเกล่เกล็ดเพื่อหนิงาน ดังนั้นพิกุลจึงเล่าเรื่องทั้งหมด ให้ผู้เป็นแม่เลี้ยงฟังพร้อมกับเกิดความรู้สึกสงสารแม่เลี้ยง ขณะเล่าจึงทำให้ดอกพิกุลทองคำร่วง

ออกมาจากปากของเธอด้วย แม่เลี้ยงจอมละโมบก็เปลี่ยนอารมณ์จากโกรธเป็นละโมบในทันทีพร้อมกับตะครุบดอกพิกุลทองทั้ง หมัดไว้ในขณะที่ปากก็สั่งให้พิกุลพูดต่อไปเรื่อย ๆ เพื่อสนองความละโมบของเธอนั่นเอง

นับจากวันนั้นเป็นต้นมา แม่เลี้ยงของพิกุลก็เก็บรวบรวมดอกพิกุลทองคำไว้ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อนำไปขายและได้เงินมากมาย ชีวิตทุกคนตอนนี้ก็มีความสุขอยู่ที่ดีขึ้น พิกุลเองก็ไม่ต้องทำงานหนักเหมือนแต่ก่อน แต่ก็ถูกบังคับให้พูดทั้งวันเพื่อให้ดอกพิกุลทองคำออกมาจากปากของเธอมาก ๆ นั่นเอง พิกุลทองอ่อนล้าไปกับการตอบสนองความละโมบของแม่เลี้ยง ตอนนี้พิกุลเองเกิดเจ็บคอและกลายเป็นคน เสียงแหบเสียงแห้งไปเลย เธอพูดไม่ได้ไประยะหนึ่ง อาการเช่นนี้ทำให้แม่เลี้ยงโมโหมากขึ้นจนถึงขั้นตบตี พิกุลเพื่อพยายามบังคับให้เธอพูดแต่พิกุลก็พูดไม่ได้แม้แต่คำเดียว

เพื่อตอบสนองความละโมบของตน ตัวแม่เลี้ยงเองจึงตัดสินใจส่งลูกสาวของตนนามว่ามะลิไปทำตามอย่างพิกุลบ้าง มะลิถูกส่งไปยังสถานที่เดียวกับที่พิกุลบอกไว้แต่ว่าแทนที่จะได้พบกับหญิงชราที่กลับเป็น พบหญิงสาวสวยสวมเสื้อผ้างดงามยืนอยู่ใต้ร่มใหญ่ หญิงสาวผู้นั้นขอน้ำมะลิดื่มแต่ด้วยความริษยามะลิแสดงอาการโกรธและคิดว่า หญิงผู้นั้นไม่ใช่นางฟ้า เธอจึงปฏิเสธและใช้วาทะเหยียดหยามด่าทอนางฟ้าจำแลง ดังนั้น นางฟ้าจึงสาปแช่งมะลิว่า เมื่อใดก็ตามที่เธอโกรธและพูดออกมาแล้วไซ้ร้ ก็จะมีหนอนร่วงออกมาจากปากของเธอ เมื่อกลับมาถึงบ้านมะลิก็เล่าเรื่องทั้งหมดให้ผู้เป็นแม่ฟังและด้วยความโกรธ ในขณะที่เล่าเรื่องนั้นก็ทำให้บ้านทั้งหลังเต็มไปด้วยตัวหนอน ผู้เป็นแม่คิดว่าพิกุลอิจฉาลูกสาวของตน ดังนั้นจึงแกล้งบิดเบือนเรื่องที่เล่าจึงเป็นเหตุให้ลูกสาวของตนไม่ได้พบกับ หญิงชราแม่เลี้ยงจึงทุบตีพิกุลและไล่เธอออกจากบ้านไป

ด้วยความเสียใจอย่างสุดซึ้งพิภูลจึงท่องเที่ยวไปในป่าแต่เพียงลำพัง โชคดี
ที่ว่าเธอเดินไปในทิศทางที่ เจ้าชายหนุ่มกำลังเพลิดเพลินอยู่กับการขี่ม้าประพาส
ป่ากับข้าราชการบริวารผ่านมาพอดี เมื่อทอดพระเนตรเห็นสาวนั่งร้องไห้อยู่ทรงถาม
เรื่องราวความเป็นมาทั้งหมด ทันทีที่พูดจบที่บริเวณนั้นก็เต็มไปด้วยดอกพิภูล
ทองคำ เจ้าชายตีพระทัยยิ่งนัก จึงขอนางอภิเษกสมรสด้วยและหลังจากการ
อภิเษกสมรสทั้งสองพระองค์ก็ได้ ขึ้นครองราชย์และปกครองเมืองของพระองค์
ด้วยความร่มเย็นเป็นสุขตลอดมา